Марыя
ЛЯШУК,
г. Пінск

***

Жыта-жыцейка –
у рост,
Каласы сонца
спеліць.
Не глядзі на ўзрост,
Калі ў сэрцы мяцеліць.

І валошкі той сінь
Зноў хвалюе, трывожыць.
Ты мяне не пакінь,
Мой жаданы, прыгожы.

Лашчыць ветрык зямлю,
Хлебам пахне так смачна.
Нібы подых – «Люблю!»
Сэрца прыме ўдзячна.

Неба песняй трымціць
Жаўрукова-шчымлівай.
Поруч мы ў жыцці –
Як не быць мне шчаслівай!

Лета жыцейка жне,
А жыццё спеліць лёсы.
Хай нядоля міне –
Нас бароняць Нябёсы.

Палессе

Тут танканогія аўсы
У пояс кланяюцца ветру,
І залатыя каласы
Смакуюць чыстае паветра.

Ваду жывучую з крыніц
П'юць нават зоркі вечарамі...
Для сінявокіх чараўніц –
Чароды хлопцаў кучаравых...

Мне перашкоды па плячы
Яшчэ з бацькоўскага парога,
Але за шчасце палічы –
Прайсці чаромхавай дарогай.

Да лесу сцежачка вядзе
Праз луг, дзе я хадзіла босай.
І па калені ў вадзе
Брыдуць насустрач мне бярозы.

***

Жаўтавокія рамонкі падары,
Танканогія азёрныя лілеі,
Медуніцы з цьмяным
водбліскам зары.
І званочкі, што нябёсамі сінеюць.

Адхілі хмурынкі тоненькую цень.
Зноў маўчаць у гэты вечар нам
не трэба.
І на пальчык мой сягоння ты
надзень
Залаты пярсцёнак месяца на небе.